

POSTANOWIENIE

19 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 19 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Z. spółki akcyjnej w K.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 3 grudnia 2020 r., V AGa 690/18,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od P. spółki akcyjnej w W. na rzecz Z. spółki akcyjnej w K. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana P. S.A. w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach uwzględniającego apelację powódki Z. S.A. w K. w sprawie o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Ujęła je w formę pytania o to, czy wyjaśnienia treści specyfikacji istotnych warunków zamówienia udzielone przez zamawiającego w trybie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (dalej: d.p.z.p.) stanowią integralną

część SIWZ i podlegają interpretacji na tych samych zasadach co sama specyfikacja, czy też stanowią one wiążącą dla wykonawców wykładnię autentyczną tej specyfikacji.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa przywołanie przyczyny kasacyjnej unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga poprawnego zidentyfikowania problemu, w tym odniesienia go do konkretnych przepisów. Konieczne jest także przedstawienie argumentów prowadzących do rozbieżnych ocen danego zagadnienia (postanowienie SN z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01). Istotność problemu prawnego wyraża się w tym, że ma on znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (postanowienie SN z 23 marca 2012 r., I CSK 496/11). Obowiązkiem wnoszącego skargę jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie SN z 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14).

Tylko we wskazanych wyżej okolicznościach może być realizowana publicznoprawna funkcja skargi kasacyjnej. Jednocześnie przedstawiony Sądowi Najwyższemu problem musi mieć konkretny związek z rozstrzygnięciem danej sprawy, to jest z zarzutami skargi oraz podstawą prawną i faktyczną zaskarżonego wyroku (postanowienie SN z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13). Przyjęcie skargi do rozpoznania ma bowiem na celu zarówno realizację interesu publicznego, jak i ochronę praw prywatnych. Zagadnienie prawne powinno mieć więc taki wymiar problemowy, aby udzielona przez Sąd odpowiedź miała znaczenie dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej wniesionej w sprawie, w której zostały zadane, a jednocześnie – dzięki uniwersalnemu ujęciu – odpowiedź ta uzyskiwała walor aplikacyjny w rozstrzyganiu innych spraw.

Zagadnienie przedstawione przez skarżącą nie występuje „w sprawie” w opisanym wyżej rozumieniu. Skarżąca uzasadniła wprawdzie, dlaczego uważa, że kwestia ta stanowi poważny problem prawny, lecz nie wyjaśniła, dlaczego i w jaki sposób ocena charakteru odpowiedzi zamawiającego przełożyła się na wynik postępowania przed Sądem drugiej instancji i jakie znaczenie ma ona dla

oceny zasadności skargi kasacyjnej. Tym samym postawione przez skarżącą pytanie należy uznać za abstrakcyjne, niepowiązane z realiami sprawy. Tak ujęte zagadnienie prawne nie może świadczyć o konieczności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Niezależnie od opisanego wyżej aspektu, odnoszącego się do uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wypada zauważyć, że przedstawiony przez pozwaną problem obiektywnie pozostaje obecnie bez związku ze sprawą. Zarzuty skargi kasacyjnej, które wyznaczają wszak – poza przypadkiem nieważności postępowania – zakres kognicji Sądu Najwyższego (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) nie dotyczą w ogóle kwestii charakteru odpowiedzi udzielanych w trybie art. 38 ust. 1 d.p.z.p. Tym samym kwestia zaprezentowana przez skarżącą, nawet gdyby stanowiła poważny problem prawny, wymykałaby się ocenie także w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

(J.T.)

[ms]

